

Publicație editată de Parohia TOMA COZMA,
Str. Toma Cozma, nr. 41, cod poștal 700 554, Iași,
tel/fax: 0232 211 273,
Preot paroh Mihai Mărgineanu, tel. 0742 044 844
Preot II Iustinian-Ionuț Răduc, tel. 0729 935 888,
Secretar redacție Vasilica Onofrei, tel. 0741 706 602,
redactor_sef@yahoo.com
www.parohiatomacozma.ro, parohiatomacozma@gmail.com

Se distribuie prin pangarul parohiei. Pentru susținerea acestei publicații, dar și pentru activitățile culturale și filantropice ale parohiei, primim donații în contul IBAN RO38 RZBR 0000 0600 0027 6450 deschis la Raiffeisen Bank Iași

Acțiuni pentru copii, elevi, studenți și tineri organizate în parohia noastră

Adresăm elevilor, studenților și tinerilor interesați invitația de a se înscrie la
CURSUL GRATUIT DE ÎNVĂȚARE A CÂNTĂRILOR LITURGICE ORTODOXE - ediția a VII-a -
pe care îl vom reorganiza, în vederea constituirii unui grup coral care să intoneze duminica dimineața cântările din timpul slujbei Utreniei sau din cadrul Sfintei Liturghii atunci când membrii Corului Parohial sunt plecați în turnee.
URMĂTOAREA ȘEDINȚĂ SE VA DESFĂȘURA VINERI, 17 IULIE, ORA 18.00.

De asemenea, adresăm tuturor copiilor, elevilor, studenților și tinerilor interesați invitația de a se înscrie în
CLUBUL DE ȘAH pe care îl organizăm duminica, la ora 15.00.

DETALII ȘI ÎNSCRIERI pentru toate aceste activități la tel. 0741 706 602 (Orange) sau 0761 621 994 (Cosmote)

Biblioteca Parohială
*Delectează-te cu o carte nouă!
Citește și informează-te!*
Prin Biblioteca Parohială vă punem la dispoziție o gamă largă de cărți religioase și de cultură generală.

Program de funcționare:
Duminica, între orele 11.00-12.00

Persoane de contact:
*Alexandra Popa, tel. 0720 606 820, petite_sourire@yahoo.com
*Irina Dănilă, tel. 0742 344 024, iris_pretty_girl2006@yahoo.com

Bluze și elemente de vestimentație tricotate manual, împletituri etc. Modele și culori pentru toate gusturile la prețuri minime.
Persoană de contact:
Natalia Țurlea,
tel. 0232 315 912

(urmăre din pag. 3)
Întrebare: Și dacă duhovnicul dă o poruncă greșită ?
Răspuns:

Niciodată nu ajungi tu rău, pentru că la mijloc este ascultarea. Cu cât mai mult devotament, abnegație, iubire și credință ai în suflet, cu atât nu ai împotriviri launtrice. Când însă ai ceva cu duhovnicul tău, să știi că nu ești una cu el, că nu-l iubești și n-ai credință în el. Cu cât ai mai multă credință în duhovnic, cu atât ai mai puțină grijă. Când nu ești unit cu duhovnicul simți o împotrivire, ai un „spin” în lăuntru. Cu cât ai mai mult devotament și ascultare față de duhovnicul tău, cu atât o să ai mai multă râvnă.

Întrebare:
Dumnezeu ne-a dat putere de judecată. Asta ealbă, asta e neagră. Dacă îți spune duhovnicul că albul e negru și invers, nu elimini judecata?

Răspuns:
Asta este ascultarea, părintele meu, asta este ascultarea. Să te încredințezi că e negru și nu alb cum îl vezi tu ... Tu vezi lucrul alb, iar duhovnicul îl vede negru. El vede corect, el vede drept! Asta este ascultarea! Să te străduiești să vezi că nu este cum spui tu, adică alb, să nu crezi nici măcar ceea ce văd ochii tai.

http://saraca.orthodoxphotos.com/biblioteca/efrem_katunakiotul-despre_ascultare.htm

Evoluția lucrărilor de consolidare la biserica noastră

Și în această săptămână au continuat în mod intens lucrările de consolidare și restaurare a bisericii noastre, desfășurate de echipa de constructori a S.C. SIMCREST S.R.L. - Bacău, condusă de Preot Inginer Ovidiu Manolache.

Conform celor declarate de domnul Gheorghe Irodiu, Șeful de lucrări la acest punct de lucru, au fost derulate lucrări în partea cea mai dificilă, cu un pronunțat risc, anume Sfântul Altar. Printre altele, s-a reușit:

- confecționarea elementelor verticale de armătură
- Montarea podului în partea pronosului
- Executarea zidăriei de piatră și cărămidă
- Turnarea betonului
- Aprovizionarea cu materiale

PUTEȚI SPRIJINI BUNUL MERS AL LUCRĂRILOR PRIN:

- contribuții financiare și alte forme pe care le considerați de cuviință
- implicare în susținerea meșelor zilnice pentru constructori. **PROGRAMĂRI LA OFICIUL PAROHIAL, tel. 0232 211 273 sau direct la PANGARUL BISERICII**

Detalii și informații puteți obține oricând, contactându-ne la binecunoscutele date, pe care le găsiți și în colțul din stânga sus al acestei pagini.

Mulțumim călduros enoriașilor și colaboratorilor care deja au răspuns apelului nostru, implicându-se încă de la început cu mult devotament în responsabilitățile pe care aceste ample lucrări ni le ridică tuturor.

Credința și fapta

Foaie duminicală a parohiei "Toma Cozma"

Icoana Maicii Domnului Prodromița

Evanghelia acestei duminici
Vindecarea celor doi demonizați din ținutul Gadarei
(Matei VIII, 28-34; IX, 1)

VIII
28. Și trecând El dincolo, în ținutul Gadarenilor, L-au întâmpinat doi demonizați, care ieșeau din morminte, foarte cumpliți, încât nimeni nu putea să treacă pe calea aceea.
29. Și iată, au început să strige și să zică: Ce ai Tu cu noi, Iisuse, Fiul lui Dumnezeu ? Ai venit aici mai înainte de vreme ca să ne chinuiești ?
30. Departe de ei era o turmă mare de porci, păscând.
31. Iar demonii Îl rugau, zicând: Dacă ne scoți afară, trimite-ne în turma de porci.
32. Și El le-a zis: Duceți-vă. Iară ei, ieșind, s-au dus în turma de porci. Și iată, toată turma s-a aruncat de pe țârm în mare și a pierit în apă.
33. Iar păzitorii au fugit și, ducându-se în cetate, au spus toate cele întâmplate cu demonizații.
34. Și iată toată cetatea a ieșit în întâmpinarea lui Iisus și, văzându-L, L-au rugat să treacă din hotarele lor.
IX.1. Intrând în corabie, Iisus a trecut și a venit în cetatea Sa.

Duminica a cincea după Rusalii

Cinstirea icoanei Maicii Domnului „Prodromița”, protectoarea Schitului românesc „Prodromul” de la Muntele Athos

Ziua de 12 iulie este zi de mare sărbătoare la Schitul „Prodromul” („Înaintemergătorul” - Sfântul Ioan Botezătorul), cel mai mare așezământ monahal românesc de la Muntele Athos, loc de confluență a vieții și experienței călugărești din toată lumea ortodoxă. Această sărbătoare prilejuiește o mare slujbă de priveghere și o procesiune care are în centrul rugăciunilor icoana Maicii Domnului „Prodromița”, înainte-mergătoarea noastră, adică cea care călăuzește, îndrumă, povățuiește pe creștini spre mântuire.

Schitul românesc Prodromul s-a întemeiat din nou între anii 1852 și 1866, prin inițiativa primului Stareț, Nifon Ieroschimonahul, însoțit de primii săi ucenici, între care, Nectarie Ieroschimonahul și a celorlalți ostenitori, vrednici de toată pomenirea și lauda, și cu ajutorul principalilor fondatori, Grigorie Ghica Voievod, Domnitorul Moldovei, și Alexandru Ghica, Caimacamul Munteniei, dar și al Mitropoliților Sofronie al Moldovei și Nifon al Munteniei, practic, cu concursul întregii națiuni române.

Dorința de a înzestra noul așezământ monahal românesc cu o icoană de mare valoare artistică, dar mai ales spirituală, i-a adus pe Nifon și pe ucenicul său Nectarie la Iași, unde au comandat o icoană iconarului ieșean Iordache Neculau, angajat de cei doi cu condiția să lucreze, postind prin ajuinare, adică putea să mănânce doar după ce încheia lucrul la icoană pe ziua respectivă. Spre uimirea meșterului, dar și a ucenicilor săi, în dimineața zilei de 28 iunie 1863 icoana s-a găsit pictată și, în baza documentelor și a mărturiilor vremii, este considerată ca fiind „nefăcută de mână omenească”, iar motivat de numeroasele vindecări miraculoase pe care le-a oferit celor ce i s-au închinat cu credință, este considerată una dintre cele mai importante icoane făcătoare de minuni din ortodoxia românească. Deși în publicația noastră ne-am mai ocupat în iulie 2003 de această icoană ce împlinea atunci 140 de ani, vom publica în foileton în numerele următoare istoricul icoanei, dar și relatarea unor minuni.

Având în vedere puterea miraculoasă deosebită a icoanei „Prodromița”, dar și faptul că, prin bunăvoința părintelui Arhim. Clement Haralamb, în prezent viețuitor la Schitul Prodromul, avem o copie în miniatură, deosebit de prețioasă a acestei icoane, cu binecuvântarea sa, organizăm astăzi, începând cu ora 17.00 slujba Acatistului Maicii Domnului „Prodromița”, izvor de binefaceri, tămăduiri și fapte minunate pentru toți cei se vor ruga cu credință alături de noi.

O PROBLEMĂ ACTUALĂ: DEMONIZAREA

A fi „stăpânit de diavol” nu este o stare care să se reflecte, să se facă remarcată întotdeauna prin manifestările noastre exterioare. Totul se petrece în interiorul omului. Omul se îndrăcește întru sine, în interiorul său și, de cele mai multe ori, fără să își dea seama. Fenomenul acesta nu ne este așadar chiar atât de străin pentru că toate tentațiile lumii acesteia, toate ispitele și patimile și păcatele care ne bântuie, toate sunt mijloace prin care cel rău reușește să pună stăpânire pe sufletul nostru. Nu ar avea nici o putere asupra noastră pentru că Dumnezeu, evident, acordă mare importanță omului, îl iubește pe om, chiar cu toate imperfecțiunile sale. Din această perspectivă, este clar că omul se bucură de protecția lui Dumnezeu, care nu încurajează răul. Noi, oamenii, nici nu ne dăm seama cât suntem de puternici față de diavolul. Cu toate acestea însă noi, cu propria noastră voință, cu propriile noastre slăbiciuni și înclinări spre păcate, de bună voie, în mod liber, acceptăm să devenim robi ai celui rău. Astfel încât, parcă acea apăsătoare tragedie faustică ne bântuie pe fiecare dintre noi, într-o măsură mai mare sau mai mică.

Ce ciudat: am învățat să ne temem de cel rău! Ba chiar și mai ciudat: am învățat să mai și colaborăm cu cel rău! Și în felul acesta înstrăinarea de Dumnezeu este tot mai pronunțată. Trăim într-o lume în care acest fenomen al îndrăcirii omului pare, paradoxal, a ține de o oarecare normalitate. Mai are cineva curajul să se gândească că face pe placul celui rău atunci când este stăpânit de propriile lui plăceri în mod sălbatic, plăceri pe care societatea nu doar că le tolerează, dar le și promovează prin toate mijloacele? Este de ajuns să stai un pic să te privești pe tine însuși la ce poți să te gândești în mîntea ta și vei vedea că într-adevăr „cochetezi” în mod serios cu cel rău. Nemaivorbind de orgoliile, dorințele de slavă deșartă, aspirațiile noastre de a-l stăpâni, de a-l controla pe semenul nostru, de a fi mai presus decât el. Mândria și toate celelalte mari păcate cu siguranță ne pun în situația atât de dramatică a înstrăinării de Dumnezeu. Și dacă stăm să privim la tot ceea ce se întâmplă în jurul nostru, vom constata că de multe ori chiar așa zisa reacție logică la ceea ce se petrece în jurul nostru este tot o manipulare a celui rău. Astfel încât nu de puține ori, cum zice Apostolul Pavel, fiecare se trezește *făcând răul pe care nu-l vrea și nefăcând binele pe care în mod ființial fiecare îl dorește* (Romani 7,19). Și-a ascuțit într-un mod incredibil cel rău mijloacele de a ne menține sub robia sa. Ne este foarte greu să mai distingem în fapta noastră concretă de fiecare zi, ce e bine și ce-i rău. Astăzi spun că-i bine ceea ce fac, mâine constat că am făcut răul. Astăzi consider că-i rău și nu trebuie să fac un lucru și mâine regret că nu l-am făcut, că, de fapt, ar fi fost o faptă bună. Într-atât s-a pervertit conștiința noastră, încât este foarte greu să mai identifici binele, să îl separi de rău.

Ce-ar fi de făcut? Pentru că iată nouă, celor de astăzi, nu nise mai arată manifestări violente, urăcioase, neplăcute, precum ale celor demonizați pe care Mântuitorul i-a vindecat. Și

iarăși, nouă, celor de astăzi, nu ne mai trece pe dinaintea Mântuitorului să ne izbăvească gratuit și spontan de o astfel de robie nedorită. De obicei, atunci când e vorba de păcat și de urmările păcatului ca efect al biruinței ispititorului asupra noastră, noi tratăm lucrurile într-un stil de multe ori străin de ideea de a preveni. Așteptăm să se petreacă răul cu noi, ca apoi să încercăm să mai îndreptăm câte ceva. Este destul de greu să îndreptăm și să repari ceea ce ai stricat, având totodată în conștiință faptul că putea să nu se întâmple nimica rău și că totul de fapt a ținut de propria ta voință.

Oare există ceva antagonic „îndrăcirii”? Ce virtute ar putea să se opună acestui fenomen de îndrăcire? Răspunsul este unul singur: *sfințirea* sau *sfințenia vieții*. Recursul la sfințenie lucrează preventiv împotriva acestui fenomen al îndrăcirii, ne consolidează în mod statornic în relația noastră cu Dumnezeu și întotdeauna pune în chip strălucitor în evidență inițiativa umană atunci când e vorba de Dumnezeu. Și iată pentru care motiv, de fiecare dată când rostim rugăciunea *Tatăl nostru* spunem: „*Sfințească-Se numele Tău*” - Cum poate să se sfințească ceea ce este prin Sine Sfânt? Exprimarea de fapt trimite către o altă realitate: numele lui Dumnezeu să primească această dimensiune a sfințeniei *întru mine, iar prin mine să se reverse sfințenie în jur, în lume*. Avem nevoie de această stare de sfințenie. Ea nu este un apanaj al celor care s-au încununat în existența aceasta pământească, ci este o stare la care suntem cu toții chemați prin toată manifestarea de cult creștin. Hristos ne-a chemat în primul rând la sfințenie, să ne sfințim viața. Ce înseamnă sfințirea vieții? - Să Îl faci mereu prezent, cât mai mult, pe Dumnezeu în viața ta. Sfințenia, așadar, are un succes extraordinar asupra tuturor ispitelor celui rău. Și, paradoxal, - chiar și starea de sfințenie este tot o stare ascunsă, o stare ce se trăiește în intimitatea sufletului, nu își găsește o expresie exterioară. Trăim deplin bucuria prezenței lui Dumnezeu în viața noastră doar în intimitatea sufletului. Cum zice Sfântul Apostol Pavel, în fragmentul autobiografic din Epistola a doua către Corinteni, sunt lucruri pe care le-am trăit și nu le pot exprima, că mi s-a dat să mă înalț până într-al treilea cer și ceea ce am trăit, am auzit și am văzut acolo, cuvântul meu este incapabil să le exprime (II Corinteni 12, 1-4)

Starea de sfințenie este starea de împăcare cu sine și cu Dumnezeu, dar și cu lumea, înțeleasă de data aceasta, nu în sensul peiorativ, negativ, ci din perspectiva pozitivă a semenilor noștri care, și ei, la rândul lor se străduiesc să se apropie de Dumnezeu. Biserica ne oferă foarte multe „rețete” de sfințenie sau de sfințire a vieții. Tocmai pentru acest scop al sfințirii vieții noastre personale, fiecare zi a anului bisericesc ne pune în față diverse modele de sfinți, diverse modele de oameni care au trăit prezența lui Dumnezeu într-un mod intens și plenar în viața lor. De aceea, cultul sfinților are un loc cu totul aparte pentru că sfântul pentru noi este un pedagog către Hristos și ne oferă un model de viață adecvat cu existența noastră, prin mărturisire curajoasă a credinței, prin trăire cu fidelitate a adevărului lui Dumnezeu și prin stăruitoare rugăciune pentru ceilalți.

Pr. Mihai Mărgineanu

Cuvânt duhovnicesc la Evanghelia duminicii

Vreți să vă spun și alt nume al diavolului? Veți vedea că și acela nu-i un nume care să indice firea sau substanța diavolului. Se numește *cel-rău*; iar răutatea nu ține de fire, ci de voință, că și răutatea nu ține de fire, ci de voință, că și răutatea este o faptă care uneori se întâmplă, iar alteori dispăre. Să nu-mi spui mie că răutatea e permanentă la diavol! La început diavolul nu era rău, ci mai târziu și-a adăugat răutatea; de aceea se și numește apostat. Și deși sunt mulți oameni răi, numai diavolul este prin excelență rău.

- Dar pentru ce se numește „cel-rău”?

- Pentru că diavolul, fără să fi suferit vreun rău de la noi, fără să poată să ne aducă vreo vină, mică sau mare, când vede că omul este cinstit de Dumnezeu, îi pizmăiește îndată fericirea lui. Și poate fi oare o răutate mai mare ca aceasta, să dușmănești și să te pornești cu război împotriva cuiva fără nici o pricină binecuvântată?

Să fie lăsat, dar, la o parte diavolul! Să aducem înaintea noastră zidirea lui Dumnezeu, creația! Ea să ne arate că nu diavolul este cauza relelor, a suferințelor din lume — numai să vrem să privim cu luare-aminte în jurul nostru. Ea să ne arate că omul slab de voință, nepăsător și trândav cade și se prăvălește în prăpastia multor răutăți, chiar dacă n-ar exista diavolul! Da, diavolul e rău. O știi și eu, și toată lumea o recunoaște! Dar fii te rog cu luare-aminte la cele ce-am să-ți spun acum! N-am să vorbesc de lucruri fără însemnătate, ci de lucruri de care pretutindeni și adeseori mulți vorbesc, de lucruri care dau naștere la mare bătaie și război nu numai între credincioși și necredincioși, ci chiar între credincioși și credincioși. Și aceasta mai cu seamă mă umple de durere!

Dumnezeu l-a lăsat pe diavol aici, ca să te facă mai puternic, ca să facă mai strălucit pe atlet, ca să fie mai mărețe luptele.

Când, dar, te întreabă cineva: *Pentru ce a lăsat Dumnezeu pe diavol?*, răspunde-i așa:

Diavolul nu vatămă cu nimic pe cei cu mîntea trează și cu luare-aminte; dimpotrivă, le e de folos; nu datorită vocii lui — voia lui e rea -, ci datorită vitejiei acelora care se folosesc cum trebuie de răutatea diavolului. Pe lov l-a atacat nu cu gândul de a-l face mai strălucit, ci de a-l doborî. Diavolul nu e rău; și de aceea e rău, pentru că are gânduri rele și voință rea. Și totuși nu l-a vătămat pe drept; dimpotrivă, lov a avut chiar mai mare folos de pe urma luptei, așa cum am arătat. Dracul și-a arătat răutatea, iar dreptul, vitejia.

- Dar pe mulți îi doboară!

- Din pricina slăbiciunii lor, nu din pricina tăriei diavolului.

Îndreaptă-ți, dar, voința, și n-ai să fii vătămat niciodată de nimeni! Dimpotrivă, vei avea foarte mare câștig nu numai de la oamenii buni, ci și de la cei răi. De aceea, după cum am spus mai sus, a lăsat Dumnezeu ca oamenii să trăiască amestecați, mai cu seamă cei buni cu cei răi, ca să fie atrași și aceștia la virtute. Ascultă ce spune Hristos ucenicilor Săi: *Asemănatu-s-a Împărăția cerurilor cu o femeie care a lat aluat și l-a ascuns în trei măsuri de făină* (Matei 13, 33). Prin urmare, dreptii au puterea aluatului de a transforma pe cei răi în buni.

(Sf. Ioan Gură de Aur, *Despre mărginita putere a diavolului*, EIMBOR, București, 2002, pp.31-32, 41-43)

Starețul Efreim Katunakiotul: Despre ascultarea de duhovnic

„*Ascultarea de duhovnic este viață veșnică, scară cerească, suire grabnică, bogăție de cumuni, lucru îngeresc, luptă nepătimirii, suire și călătorie la cer. Ascultarea împlinește toate poruncile, pe toate le îndreaptă, pe toate le face și le zidește, iar pe suflet, în chip nevăzut și neștiut, cu mare grijă îl îmbogățește și îl așează în vistierie necontenit, ridicându-l spre Dumnezeu ca să stea înainte încununat și înfrumusețat în taină*”.

Sfântul Grigorie Sinaitul

Părintele Efreim Katunakiotul este astăzi unul din cei mai apreciați duhovnici aghioriți. În vârstă de aproape 80 de ani, a fost unul dintre ucenicii binecunoscutului

„gheron” (bătrân, nu atât ca vârstă, ci în sensul de autoritate spirituală) Iosif Isihastul. Dacă ceilalți ucenici ai Cuviosului Iosif au preluat conducerea a câte unei mănăstiri aghiorite, părintele Efreim a preferat isihia, rămânând retras în pustia Katounakiei, unde viețuiește cu trei ucenici. Redăm mai jos, în traducere, câteva din sfaturile sale despre ascultare.

Ascultarea față de duhovnic le va aduce pe toate. Ascultarea va aduce harul. Cea mai mică neascultare alungă harul. Duhovnicul este, oarecum, în locul lui Dumnezeu. Orice spune duhovnicul e ca din gura lui Dumnezeu. Să-l ai pe duhovnic ca pe chipul lui Dumnezeu. Toate patimile, puțin câte puțin, se vindecă prin ascultare. Nu mîntuie nici preoția, nici postul, nici asceza, ci doar ascultarea de duhovnic. Ascultarea face minuni: ascultarea va aduce toate harismele. Cel care face ascultare se aseamănă cu Hristos, Care S-a făcut ascultător până la moarte, și încă moarte pe Cruce. Duhovnicul poate să cadă. Cel care face ascultare nu cade niciodată. Duhovnicul va da socoteală înaintea lui Dumnezeu pentru dânsul, dar cel care face ascultare nu. Prin duhovnic vorbește Hristos. Se poate oare să cadă cineva câtă vreme se aseamănă în ascultare cu Hristos? Chiar dacă porunca duhovnicului e răcătă, Dumnezeu, pentru ascultare, o va întoarce în folos sufletesc. **Pe duhovnicul tău, așadar, sa-l vezi ca pe Hristos. Sa nu-l întristezi. L-ai întristat pe duhovnic, L-ai întristat pe Dumnezeu.** Eu am experiența personală a neascultării și a constrângerii duhovnicului meu, Nichifor. L-am constrâns zicându-i: „Dacă nu facem aceasta ... plec.” Părintele Nichifor a fost nevoit să accepte. Când m-am întors la chilia noastră, părintele mi-a spus: De ce, măi copile, m-ai silit să facem lucrul ăsta? După ce mor eu, vei putea să faci ce vrei”. Cu aceste cuvinte ale lui, înfricoșătoare și biciuitoare, mi-a arătat că m-am îndepărtat de Dumnezeu. Am pierdut rugăciunea pentru mult timp. Nu numai că am pierdut harul rugăciunii, însă am fost și „biciuit” de Dumnezeu. Știi ce canon se primește dacă-l forțezi, dacă-l obligi pe duhovnic să facă ceva?

Ai făcut ascultare, ai făcut totul. Eu nu spun că celelalte nu ne folosesc, însă sunt pe planul doi. Îmi amintesc că odată, pe când trăia duhovnicul Iosif, l-am judecat într-o problemă. M-am dus seara să mă rog și nu puteam de loc să înaintez în rugăciune: „Doamne Iisuse ... Doamne Iisuse ...” mai mult nu puteam. „Undeva am greșit” m-am gândit. „Undeva am păcătuit”. Ia să vedem în ziua precedentă, unde am mers, ce am făcut, ce am spus. Am găsit: l-am judecat pe duhovnicul meu. Ziua următoare era duminică și trebuia să slujesc la Sfântul Altar. Acum ce era să fac? Rugăciune! „Dumnezeul meu, iartă-mă căci mi-am judecat duhovnicul. Am greșit, îmi cer iertare” Dar nimic! „Dar Petru, Doamne, Te-a tăgăduit de trei ori și l-ai iertat. Eu nu Te-am tăgăduit, ci doar l-am judecat pe duhovnicul meu. Acum mă pocăiesc și-mi cer iertare”. Nimic! Iau din nou metaniile, dar rugăciunea nu înaintează. Au început lacrimile. Am vărsat râuri de lacrimi. „Pe cuvioasa Maria Egipteanca ai iertat-o când s-a pocăit și pe mulți păcătoși ai iertat. Pentru mine nu există milă, nu există iertare?” Au trecut așa trei ore. În sfârșit simt o pace, o dulceață, o bucurie înlăuntrul meu. Atunci începe și rugăciunea, singură: „Doamne Iisuse Hristoase, miluiește-mă”. Deci nu-i același lucru să judeci un străin cu a-l judeca pe duhovnicul tău. Vai ție! L-ai judecat pe însuși Dumnezeu. Singurul om pe care l-am iubit și singurul om de care m-am temut a fost părintele Iosif. Duhovnicul poate să-ți spună un cuvânt mândru sau sucit. Tu fă-ți ascultarea ta, fă ascultare desăvârșită. Să faci ce spune duhovnicul fără să analizezi, fără să cercetezi și fără să murmuri. Construiește pe smerenie. A zis duhovnicul așa? Să fie blagoslovit. De nimic să nu te îngrijești de vreme ce faci ascultare. Te vei mîntui, o să mergi în Rai. Un diacon îi zice duhovnicului: „Părinte vreau să merg să fac baie în mare pentru sănătate”. „Nu te du copile pentru cutare sau cutare motiv”. „Ba mă duc să fac baie”. Și se duse ... Făcu baie și în timp ce se scălda un rechin l-a omorât. Mai târziu i-a scos marea trupul sfâșiat la mal. Unde s-a dus sufletul lui? Ascultarea aduce iluminare, lacrimi și rugăciune. Dacă n-ai ascultare, chiar dacă le ai pe acestea, le vei pierde. Cât de mult îl cinstești și îl iubești pe duhovnic, atât de mult primești. *(continuare în pag. 4)*